

September 7 - October 6 2018
TU - SA 11 - 18h

The Unending Gift

Ignasi Aballí, Francis Alÿs, Robert Barry, Martin Boyce,
Marcel Broodthaers, Susan Collis, Jordi Colomer,
Lieven De Boeck, Hreinn Fridfinnsson, Aurélien Froment,
Ellen Harvey, Adam Henry, Rinko Kawauchi,
Nicolás Lamas, Benoît Maire, Jorge Méndez Blake,
Joan Miró, Jonathan Monk, Bruce Nauman,
Claudio Parmiggiani, Evariste Richer, Fabrice Samyn,
Kelly Schacht, Thomas Schütte, José María Sicilia,
Thu Van Tran, Chaim van Luit, Maarten Vanden Eynde,
Leon Vranken, Rémy Zaugg

Chinese Whispers #1

Ryan Gander

A painter promised us a picture.

Here, in New England, having learned of his death, I felt once again the sadness of recognizing that we are but shapes of a dream. I thought about the man and the picture, both lost.

(Only the gods can make promises, for they are deathless).

I thought about the place, chose in advance, where the canvas will not hang.

Later, I thought: if it were there, wouldn't it in time become one thing more – an object, another of the vanities or habits of the house? Now the picture is limitless, unending, capable of taking any form or color and bound to none.

In some way, it exists. It will live and grow, like music, and will remain with me to the end. Thank you,

Jorge Larco.

(Men can make promises, too, for in a promise there is something that does not die.)

Jorge Luis Borges, *The Unending Gift*

As translated by Norman Thomas di Giovanni, from the book "In Praise of Darkness"

The Unending gift is een tentoonstelling die vertrekt van het gelijknamige gedicht van Jorge Luis Borges, dat u hieronder aantreft. Dit gedicht behandelt de gift en de afwezigheid van een kunstwerk, twee onderwerpen die mooie mogelijkheden creëren tot reflectie en dromen. Deze twee noties illustreren thema's waarrond de galerie de voorbije tien jaar vaak werkte. Tien jaar van mooie projecten dankzij de kunstenaars zonder wie dit niet mogelijk was geweest en dit mogelijk zal blijven, en dankzij u, de bezoeker, wiens enthousiasme hartveroverend is. Dank daarvoor.

The Unending gift. De titel is veelzeggend. De tentoonstelling wil de nadruk leggen op het feit dat elke kunstenaar ons een permanente gift schenkt door te creëren en door deze creatie aan te bieden aan de blik van anderen. Wat is geven vandaag? Antropologen, sociologen en filosofen hebben mooie denkpijpen geopend en schitterende pagina's volgeschreven over dit onderwerp. Borges benadert het onderwerp op paradoxale wijze, in zijn afwezigheid. Het is door het werk van de schilder niet te hebben, het nooit te bezitten, dat de schilder hem het onbeperkte, onophoudelijke aanbiedt.

Eén van de missies van de galerist, ondanks de utopie die dit eventueel inhoudt, is het begeleiden van de kunstenaar om het onbeperkte aan te bieden. De galerist kan gezien worden als een tussenpersoon en, net als andere actoren in het artistieke veld, zorgt hij voor het overbrengen van de energie van de kunstenaar en begeleidt hij hem tot bij het publiek. Dit aspect wordt bij uitstek gebracht in de zaal achterin en op de verdieping. De bezoeker zal bovendien ontdekken dat zich hier en daar werken bevinden van kunstenaars die niet door de galerie vertegenwoordigd zijn, maar die gekoppeld zijn aan andere werken in de tentoonstelling en die tonen dat elke kunstenaar "zoon van" of "dochter van" is. Het is belangrijk om deze verwantschap en dit idee van de kennisoverdracht niet te vergeten.

De twee zalen op het gelijkvloers onderzoeken de essentie van het gedicht van Borges, te weten de afwezigheid van het werk – zelfs de onzichtbaarheid ervan – en het geweldige potentieel dat elk werk kan geven aan wie zich er door laat leiden. De tentoonstellingen in de galerie hebben altijd het belang beklemtoond van het tonen van elk werk in zijn waarachtigheid, terwijl ze ook plaats geven aan een verhaal - dit van de kijker - om zich te ontwikkelen en te ontplooiën. Het begrip van wat kunst inhoudt, wordt niet door een beperkte groep mensen bepaald. De getoonde werken laten toe om een oneindig veld in te nemen waar het begrip limiet vaag is, steeds verandert en door iedereen kan hertekend worden. Een tentoonstelling uitwerken rond afwezigheid roept talrijke vragen op, en laat eenieder toe de tussenruimtes te verkennen, het onuitgesproken, de dode hoeken en zelfvertrouwen te krijgen in de eigen blik.